

- 2) Wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu dziecka w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 2201/2003 nie mają znaczenia związki wynikające z obywatelstwa matki i zamieszkiwania przez nią przed zawarciem związku małżeńskiego w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono pozew lub wniosek w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej, natomiast okoliczność, że małoletnie dzieci urodziły się w tym państwie członkowskim i posiadają obywatelstwo tego państwa jest niewystarczająca.
- 3) W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwiązanie związku małżeńskiego na podstawie art. 3–5 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 7 w zw. z art. 6 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż pozwany w postępowaniu głównym jest obywatelem innego państwa członkowskiego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, wyklucza zastosowanie klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji, przewidzianej w tym art. 7 jako podstawy jurysdykcji tego sądu, nie stając jednak na przeszkodzie temu, by sądy państwa, którego obywatelem jest pozwany, miały jurysdykcję do rozpoznania takiego żądania na podstawie krajowych przepisów jurysdykcyjnych tego drugiego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej na podstawie art. 8–13 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 14 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż ojciec dziecka, pozwany w postępowaniu głównym, jest obywatelem państwa członkowskiego innego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji zawartej w art. 14 tego rozporządzenia.

- 4) Wykładni art 7 rozporządzenia nr 4/2009 należy dokonywać w ten sposób, że:
- w sytuacji gdy wszystkie strony postępowania w sprawie zobowiązań alimentacyjnych nie mają miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim, możliwe jest w wyjątkowych przypadkach stwierdzenie jurysdykcji opierającej się na forum necessitatis, którego dotyczy ten art. 7, jeśli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie art. 3–6 tego rozporządzenia, jeżeli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana lub nie może się tam toczyć i jeżeli sprawa ta ma wystarczający związek z państwem członkowskim sądu, przed którym ją wytoczono;
  - dla uznania, w wyjątkowych przypadkach, że postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, istotne jest, by w świetle szczegółowej analizy argumentów przedstawionych w każdej konkretnej sprawie dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym państwie trzecim był ze względów prawnych lub faktycznych utrudniony, w szczególności przez stosowanie dyskryminacyjnych lub sprzecznych z podstawowymi gwarancjami rzetelnego procesu wymogów proceduralnych, bez stawiania warunku, by strona powołująca się na wymieniony art. 7 była zobowiązana do wykazania, że bezskutecznie zainicjowała lub usiłowała zainicjować to postępowanie przed sądami tego państwa trzeciego, oraz
  - stwierdzenie, że istnieje wystarczający związek sprawy z państwem członkowskim sądu, przed którym zawisł spór, może opierać się na obywatelstwie jednej ze stron.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Landkreis Northeim/Daimler AG

(Sprawa C-588/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Powództwa o odszkodowanie za naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca naruszenie – Postępowanie ugodowe – Produkty, których dotyczy naruszenie – Specjalne samochody ciężarowe – Śmieciarki]

(2022/C 408/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Landkreis Northeim

Strona pozwana: Daimler AG

przy udziale: Iveco Magirus AG, Traton SE, następca prawny MAN SE, MAN Truck & Bus oraz MAN Truck & Bus Deutschland GmbH, Schönackers Umweltdienste GmbH & Co. KG

Sentencja

Decyzję Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2016 r., notyfikowaną jako dokument nr C(2016) 4673 final, dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 [TFUE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39824 – Samochody ciężarowe) należy interpretować w ten sposób, że specjalne samochody ciężarowe, w tym śmieciarki, należą do produktów objętych stwierdzonym w tej decyzji kartelem.

(¹) Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus – Estonia) – AS Lux Express Estonia/Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Sprawa C-614/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Nałożenie w drodze zasad ogólnych obowiązku bezpłatnego przewozu niektórych kategorii pasażerów – Spoczywający na właściwym organie obowiązek przyznania podmiotom rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych – Metoda obliczeń]

(2022/C 408/11)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Lux Express Estonia

Druga strona postępowania: Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Sentencja

1) Artykuł 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2338 z dnia 14 grudnia 2016 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje przewidziany w krajowym przepisie ustawowym i ciążyący na przedsiębiorstwach świadczących na terytorium danego państwa członkowskiego publiczną usługę transportu drogowego i kolejowego obowiązek bezpłatnego i nieobjętego rekompensatą ze strony państwa przewozu niektórych kategorii pasażerów, w szczególności dzieci w wieku przedszkolnym oraz pewnych kategorii osób niepełnosprawnych.

2) Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 1370/2007, zmienionego rozporządzeniem 2016/2338,

należy interpretować w ten sposób, że:

właściwe organy są zobowiązane do przyznania przedsiębiorstwom świadczącym na terytorium danego państwa członkowskiego publiczną usługę transportu drogowego i kolejowego rekompensaty w zakresie wyniku finansowego netto, dodatniego lub ujemnego, uzyskanego jako rezultat kosztów i przychodów, które powstały przy wykonywaniu przez te przedsiębiorstwa określonego przez zasadę ogólną obowiązku bezpłatnego przewozu niektórych kategorii pasażerów, w szczególności dzieci w wieku przedszkolnym oraz pewnych kategorii osób niepełnosprawnych.